

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดย "วิธีเจียบ" และเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการสอนโดยวิธีนี้

ตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นชั้นที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนประชาสามัคคี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2522 จำนวน 25 คน คัดเลือกโดยการสุ่มแบบง่าย

สรุปผลการวิจัย

1. สัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อมั่นของแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ได้จากการวิเคราะห์หลังการนำไปใช้ มีค่า .93
2. คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และแตกต่างกันในทุกด้าน ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แสดงว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้ และมีพัฒนาการเพิ่มในทุกด้าน โดยเฉพาะการพูด มีคะแนนพัฒนาการสูงที่สุด รองลงมาคือ การเขียน การอ่าน และการฟัง
3. คะแนนของการทดสอบก่อนและหลังการสอน มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = .47$) และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
4. ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นและทัศนคติของนักเรียนต่อวิธีสอนปรากฏดังนี้

ก. ความรู้สึกโดยทั่วไป : นักเรียนส่วนใหญ่ชอบวิธีการสอนแบบนี้ เพราะสนุก เข้าใจง่าย เรียนไต่เร็ว และได้มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากกว่าพูดพร้อม ๆ กัน หรือพูดตามกัน ทำให้รู้สึกภาคภูมิใจในความสามารถของตนและอยากให้มีการสอนเช่นนี้ต่อไป

ข. ความเห็นเกี่ยวกับการที่ครูพูดเพียงครั้งเดียว : นักเรียนทั้งหมดเห็นว่าการที่ครูสอนโดยพูดครั้งเดียวนั้นน้อยเกินไป ทำให้ฟังไม่ทัน ฟังผิด จดจำไม่ได้ และเสนอว่า ครูควรที่จะพูดอย่างน้อย 2 ครั้ง แต่มีบางคนเห็นว่า การที่ครูพูดครั้งเดียวนั้นดี ทำให้ นักเรียนไม่มีโอกาสคุยหรือเล่นกันในเวลาเรียน เพราะทุกคนต้องตั้งใจและสนใจเรียนมากขึ้น

ค. ความเห็นเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน : นักเรียนส่วนใหญ่ เห็นว่าแผนภูมิต่าง ๆ ที่ใช้สีจำแนกเสียงนั้น ช่วยให้จำเสียงของตัวอักษรต่าง ๆ ได้เร็วขึ้น และสามารถอ่านคำต่าง ๆ ในแผนภูมิต่าง ๆ ได้เอง โดยการประสมเสียงตามสีของตัวอักษรในคำนั้น ๆ แต่มีบางคนเห็นว่า ตัวอักษรและสีต่าง ๆ ในแผนภูมิทำให้สับสน ส่วนอุปกรณ์ต่าง ๆ นั้น นักเรียนทุกคนชอบที่ได้มีโอกาสฝึกพูดโดยใช้แท่งไม้สร้างประโยค

ง. ความเห็นเกี่ยวกับการฝึกทักษะในกลุ่มย่อย : นักเรียนบางส่วนชอบที่มีโอกาสฝึกทักษะตามที่ต้องการ ฝึกกันสอน และช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่องภายในกลุ่ม แต่มีบางส่วนไม่ชอบและเบื่อ เนื่องจากมีสมาชิกบางคนผูกขาดการฝึก หรือคุยเล่นกันมากกว่าจะฝึกอย่างจริงจัง

จ. ความเห็นเกี่ยวกับบุคลิกและท่าทางของครู : นักเรียนเห็นตรงกันว่าครูมีท่าทางเฉย ราบเรียบ ไม่ดุ หรือทวงติงการพูดหรือการกระทำของนักเรียน ทำให้มีความกล้าในการใช้ภาษา และเสนอแนะว่า ครูควรจะมียิ้มและพูดคุยมากกว่านี้ จะทำให้มีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น

อภิปรายผล

แบบสอบถามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นนั้น จากการวิเคราะห์ตรวจสอบประสิทธิภาพ หลังการนำไปใช้ ได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อมั่น¹ เพิ่มขึ้นเป็น .93 ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพในครั้งแรกมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง และพัฒนาให้มีคุณภาพดีขึ้น โดยแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความ ตัวเลือก ขนาดและสีเส้นของภาพให้เหมาะสมและชัดเจนยิ่งขึ้น จึงได้แบบสอบถามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่มีประสิทธิภาพสูงเป็นที่เชื่อถือได้

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเสนอวิธีการสอนวิชาภาษาอังกฤษแนวใหม่ สำหรับครูในระดับประถมศึกษา จากผลการวิจัย แสดงว่า การสอนภาษาอังกฤษโดย "วิธีเจียม" ส่งเสริมการเรียนรู้และสร้างทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เห็นได้จากคะแนนพัฒนาการในการเรียนของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้นในทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการพูด คะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการสอน มีความแตกต่างกันมากกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานความสามารถในการพูดต่ำ และเมื่อสอนด้วยวิธีการดังกล่าว คะแนนความสามารถด้านการพูดกลับเพิ่มสูงขึ้นจนอยู่ในระดับเดียวกับความสามารถด้านอื่น ๆ จึงกล่าวได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษโดย "วิธีเจียม" ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษาด้านการพูดสูง ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับลักษณะสำคัญของวิธีการสอน ตามที่ คีธร แสงธนู และกิด พงศทัต กล่าวไว้คือ "ครูจะสอนโดยพูดครั้งเดียวเสมอ ส่วนนักเรียนจะได้พูดถึง 90% หรือมากกว่านั้น"¹ ส่วนความหมายในด้านอื่น ๆ ที่รองลงมา ได้แก่ การเขียน การอ่าน และการฟัง เป็นที่น่าสังเกตว่า อุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

¹คีธร แสงธนู และกิด พงศทัต, คู่มือการสอนภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ,

แผนภูมิต่าง ๆ นั้นเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยส่งเสริมการอ่านตามวิธีการสอนที่เรียกว่า Words in Color¹ ดังนั้นการสอนโดยวิธีนี้จะส่งเสริมความสามารถในการอ่านสูงกว่าคำอื่น ๆ แต่ผลการวิจัยมิได้ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัด แม้ว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการสอนจะแตกต่างกันก็ตาม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพื้นฐานความสามารถเดิมของนักเรียน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบก่อนและหลังการสอน จะเห็นว่าคะแนนทั้งสองมีความสัมพันธ์กันปานกลาง กล่าวคือ นักเรียนส่วนใหญ่ที่มีความสามารถสูงปานกลาง หรือต่ำ จะมีพัฒนาการในการเรียนสูง ปานกลาง หรือต่ำ ตามความสามารถนั้น ๆ แต่อาจมีบางส่วนไม่เป็นไปตามนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษโดย "วิธีเจียม" มีส่วนส่งเสริมการเรียนตามระดับความสามารถของบุคคล (ดูรายละเอียดจากกราฟในภาคผนวก ก.)

ในส่วนที่เกี่ยวกับความคิดเห็นและทัศนคติของนักเรียนต่อวิธีการสอนนั้น พบว่าการสอนโดย "วิธีเจียม" ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งนับว่ามีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอย่างยิ่ง ดังที่ ริฟเวอร์ โคกกล่าวไว้ว่า "ทัศนคติเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดทักษะในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากความสามารถทางสติปัญญา เพราะจะเป็นตัวกำหนดความมุ่งมั่นในการเรียนของนักเรียน"² เห็นได้จากการที่นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าชอบวิธีการสอนนี้ และอยากเรียนด้วยวิธีการนี้ต่อไปอีก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแปลกใหม่ของวิธีการสอน อุปกรณ์การสอนที่ดึงดูดความสนใจ ไม่ว่าจะเป็นแผนภูมิ หรือแท่งไม้ซึ่งมีสีสันต่าง ๆ และนักเรียนทุกคนมีโอกาสสัมผัสด้วยตนเอง พร้อมทั้งแสดงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้เกิด

¹Gattegno, Words in Color, (London: Educational Solutions, Inc., 1967).

²Rivers, The Psychologist and the Foreign Language Teacher, p. 81.

ความภาคภูมิใจ และพอใจในการเรียนยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามมีนักเรียนบางคนที่ยังดัดสน ไม่เข้าใจแนวการสอน และการใช้แผนภูมิต่าง ๆ ซึ่งคงเป็นผลจากความจำกัดของระยะเวลาในการสอน ทำให้นักเรียนไม่สามารถปรับตัวและสร้างความคุ้นเคยกับการเรียนโดยวิธีใหม่ได้

ส่วนการที่ครูสอนโดยพูดให้ฟัง เพียงครั้งเดียวนั้น ทำให้นักเรียนต้องสนใจและตั้งใจเรียนตลอดเวลา นับเป็นผลดีต่อการเรียนการสอน แต่สำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา ซึ่งมีช่วงความสนใจสั้น ย่อมไม่สามารถติดตามการเรียนการสอนไปได้ตลอด นักเรียนจึงเห็นว่า การที่ครูพูดเพียงครั้งเดียวนั้นน้อยเกินไป เพราะในบางครั้งฟังไม่ทัน และไม่มีโอกาสได้ฟังใหม่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ครูพูดโดยไม่สังเกตความพร้อมของนักเรียน หรือพูดเร็วและไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม นักเรียนให้ข้อเสนอว่า ครูควรจะพูดอย่างน้อย 2 ครั้ง เพื่อให้โอกาสนักเรียนจดจำและเลียนแบบการออกเสียงได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้บุคลิกและท่าทางของครูยังมีอิทธิพลต่อความรูสึกและการเรียนของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนจะต้องเรียนรูระบบการใช้ภาษาใหม่ ซึ่งไม่คุ้นเคยมาก่อน ในบางครั้งอาจมีความยุ่งยากลำบากในการเรียน รู้สึกสับสนเคร่งเครียด ต้องการความช่วยเหลือและกำลังใจ แต่คววิธีกาการสอนนี้ ครูจะมีสีหน้า ท่าทาง ราบเรียบ และเฉยเป็นปกติ ไม่มีการให้กำลังใจด้วยคำชม หรือการปลอบโยน ขณะเดียวกันจะไม่ตำหนินักเรียน ลักษณะเช่นนี้เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่กับผู้ใหญ่มากกว่าผู้ใหญ่กับเด็ก ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความต้องการให้เด็กเคยชินและพึ่งตนเอง¹ อย่างไรก็ตามจากความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า ครูควรมีบุคลิกท่าทางที่เป็นธรรมชาติ มีความเป็นกันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใส เข้าใจและเห็นใจนักเรียน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น

¹Stevick, "Some Basic Facts About 'The Silent Way'," p. 6.

เนื่องจากมีนักเรียนจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องแบ่งกลุ่มย่อยเพื่อให้นักเรียนทุกคน
 ได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาอย่างทั่วถึง แต่ผลปรากฏว่า มีนักเรียนบางส่วนเท่านั้นที่เห็นคุณค่า
 และใช้เวลาในการฝึกการใช้ภาษาอย่างแท้จริง ขณะเดียวกันมีบางส่วนที่ฝึกบางและเล่น
 บางสลับกันไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะช่วงความสนใจ และความรับผิดชอบของนักเรียนมีน้อย
 เนื่องจากเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งยังต้องได้รับการดูแลจากครูอย่างใกล้ชิด
 มากกว่านักเรียนในระดับสูง จึงจะทำให้การเรียนและการฝึกใช้ภาษาไม่โดดเด่นเต็มที่

ข้อสังเกตที่ได้จากการทดลอง

การสอนโดย "วิธีเจียม" จะส่งเสริมทักษะการฟัง การพูด และการอ่านไป
 พร้อม ๆ กัน ส่วนการเขียนจะเป็นทักษะสุดท้าย ซึ่งจะเริ่มหลังจากเรียนไป 2-3 ชั่วโมง
 จากการสังเกตพบว่า การสอนโดยวิธีนี้ใหม่ลดีในคานต่าง ๆ ดังนี้

1. ในคานการพูด นักเรียนสามารถพูดได้เป็นธรรมชาติ มีการเน้นจังหวะ
 ท่วงทำนอง และเสียงสูงต่ำ เป็นลักษณะของการพูดที่แท้จริง ต่างจากการพูดที่อาศัยการ
 ท่องจำรูปประโยคและบทสนทนาต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะวิธีการสอนนี้ มุ่งฝึกทักษะการพูด
 โดยให้นักเรียนฟัง และพูด มากกว่าอ่าน หรือท่องจำ เพื่อนำมาพูด ครูจะสอนให้พูดเป็น
 วลีหรือประโยค ขณะที่ครูพูดเป็นตัวอย่างเพียงครั้งเดียวนั้น นักเรียนจะได้เรียนรู้รูป
 ประโยคท่วงทำนองการพูด และความหมายของสิ่งที่พูดไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้น การพูดจึง
 คุยเป็นธรรมชาติมากขึ้น อีกสิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือ นักเรียนมีความกล้า สามารถพูดโต้ตอบ
 ได้ด้วยความมั่นใจและทุกคนมีโอกาสพูด หลังจากที่ได้ครูให้ตัวอย่างแล้วเจียม นักเรียนจะ
 พยายามพูด ด้วยต้องการทดสอบว่าสิ่งที่ได้ยินและพูดออกไปนั้นถูกต้องหรือไม่ สังเกตได้
 จากการที่นักเรียนต่างพูดขึ้นพร้อมกัน แยกกันพูด และบางคนพูดพิมพ์เบา ๆ นอกจากนี้
 นักเรียนยังสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ทั้งเก่าและใหม่ สร้างประโยคที่ซับซ้อน และนำ
 มาใช้ได้อย่างถูกต้อง โดยพยายามพูดเป็นประโยคที่สมบูรณ์ เช่น มีแท่งไม้วางอยู่ 2 แท่ง
 นักเรียนบางคนอาจพูดว่า "These are two rods" และบางคนจะพูดว่า
 "These are two red rods." เป็นต้น และเมื่อครูสอนคำศัพท์ใหม่ นักเรียน

สามารถพูดประโยคใหม่โดยแทนที่คำศัพท์นั้นในรูปประโยคเดิมได้เอง เช่น "These are two red books." เป็นต้น

2. ในด้านการอ่าน พบว่า เมื่อนักเรียนจดจำเสียงตัวอักษรต่าง ๆ ในแผนภูมิเสียงได้ จะสามารถอ่านคำต่าง ๆ ในแผนภูมิคำได้เอง ทั้งที่ยังไม่ทราบความหมาย โดยการเทียบสีและเสียงของอักษรต่าง ๆ ในแต่ละคำ และนักเรียนพอใจที่ได้ทดลองด้วยตนเอง นับเป็นการส่งเสริมให้แสวงหาและเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ตามความสนใจของแต่ละคน ส่วนการเรียนรู้ความหมายและการใช้คำเหล่านั้น นักเรียนสามารถทำได้โดยถามครู ผู้ปกครอง หรือค้นหาจากพจนานุกรม

3. ในด้านการเขียน แม้ระยะเวลาในการทดลองจะจำกัดเพียง 4 สัปดาห์ แต่นักเรียนสามารถสร้างความคุ้นเคยกับตัวอักษรต่าง ๆ ได้รวดเร็ว จึงมีความสามารถในการเขียนสูง และเป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่เพียงแต่นักเรียนจะเขียนคำ วลี และประโยคต่าง ๆ ได้เท่านั้น ยังสามารถเขียนประโยคคำถาม ประกอบภาพที่เห็นได้ โดยผู้วิจัยมิได้คาดหมายไว้ เช่น ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพ ซึ่งเป็นภาพแท่งไม้สีแดงวางอยู่บนโต๊ะ นักเรียนบางคนจะเขียนประโยคคำถามว่า "Put a red rod on the table." หรือประโยคที่ว่า "A red rod is on the table." และมีบางคนจะเขียนประโยคคำถามกำกับว่า "Where is a red rod?" ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่นักเรียนจดจำได้จากการฝึกพูดโต้ตอบกัน และพยายามเขียนโดยลำดับคำจากการพูด และอาศัยแผนภูมิคำ เมื่อไม่สามารถเขียนคำใดได้ด้วยตนเอง

4. บรรยากาศในชั้นเรียนโดยทั่วไป นักเรียนจะให้ความสนใจและจดจอกับสิ่งที่เรียน ไม่เพียงแต่ในสิ่งที่ครูพูดหรือทำเท่านั้น ซึ่งรวมถึงการพูดและการกระทำของเพื่อน ๆ ด้วย โดยปกตินักเรียนมักจะพูดขึ้นพร้อม ๆ กัน เพราะความเคยชิน แต่นักเรียนส่วนใหญ่มองเห็นโอกาสที่จะพูดคนเดียวมากกว่า ด้วยเหตุผลที่ว่า เขาต้องการทราบความถูกต้องของสิ่งที่พูด ขณะที่พูดเขาจะต้องใช้ความคิดและลำดับสิ่งที่เรียนออกมาเป็นคำพูด เมื่อสามารถทำได้จะเกิดความภาคภูมิใจ และถ้าที่จะลองใช้ภาษาต่อไป นักเรียนรู้ว่าเขาจะทำเช่นนี้

ได้ออกเมื่อเขาตั้งใจฟังครูและเพื่อน ๆ ดังนั้นจึงจำต้องให้ความสนใจและติดตามการเรียนตลอดเวลา นับเป็นการสร้างสมาธิในการเรียน อย่างไรก็ตาม จากการสังเกตพบว่าโดยทั่วไปนักเรียนมีความเครียดและวิตกกังวลในการเรียนอย่างมาก จะมีเพียงในระยะเริ่มแรกเท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนสามารถเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์การเรียนการสอนได้

5. ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มผู้เรียนเป็นไปด้วยดี นักเรียนให้ความร่วมมือในการเรียนและช่วยเหลือกัน เห็นได้จากการที่นักเรียนพยายามกระตุ้นกันและกันให้ฝึกหัดและช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดของกัน โดยคนที่รู้ว่าพูดและทำใ้ถูกต้อง จะพูดและแสดงให้ดูเป็นแบบอย่างซ้ำ เพื่อให้เพื่อน ๆ ทราบข้อผิดพลาดและแก้ไขใ้ทันที นักเรียนจะจำแบบอย่างจากครูในการใช้แท่งไม้ การชี้แผนภูมิ และวลีคำถามตอบ เป็นการสอนกันเอง ขณะที่ฝึก นักเรียนจะมีอิสระเต็มที่ใ้ในการใช้ภาษา เนื่องจากแต่ละคนรู้ว่าตนควรจะฝึกพบทวนในเรื่องใ้ใดมากเป็นพิเศษ และตรวจสอบความถูกต้องกับเพื่อน ๆ ดังนั้นนักเรียนมักจะเริ่มฝึกโครงสร้างที่เรียนรู้ใหม่ก่อนแล้วย้อนกลับไปพบทวนของเก่าใ้ในเรื่องที่ต่องการ โดยที่ครูไม่คอยชี้แจงหรือบอกซ้ำ ขณะเดียวกันบางคนพยายามสร้างประโยคใหม่ ๆ ขึ้นเอง ซึ่งถ้าเป็นสิ่งที่ถูกต้องครูจะปล่อยให้ผ่านไป แต่ถาผิด ครูจะช่วยเหลือใ้ ควยเหตุนี้นักเรียนจึงตางมุ่งใ้ใช้ความคิดในการเรียนและช่วยเหลือกันมากกว่าจะแข่งขันกัน

ส่วนปัญหาที่พบและข้อบกพร่องใ้ในการสอน คือ

1. ในเรื่องการออกเสียงและการพูดนั้น บางครั้งนักเรียนไม่สามารถออกเสียงใ้ถูกต้อง ชัดเจน อาจเนื่องจากครูพูดเป็นแบบอย่างไม่ชัดเจน พูดเร็วเกินไป และครูพูดใ้ฟังเพียงครั้งเดียว เช่น พูดคำว่า "a rod" เป็น "a roy" หรือ "a boy" เป็นต้น ซึ่งทำให้เคยชินและแก้ไขใ้ยาก ตามความคิดของ ดร. กาเตนโยนั้น ครูไม่ควรมุ่งหวังความถูกต้องสมบูรณ์ใ้ครั้งแรก แต่จะใ้ให้นักเรียนค่อย ๆ พัฒนาไป การแก้ไขจะเป็นหน้าที่ของนักเรียนและเพื่อน ๆ โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ เช่น ครูอาจชี้ใ้ที่อักษรและใ้ผสมเสียงอีกครั้ง เพื่อให้ออกเสียงใ้ชัดยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้ครูสามารถป้องกันและ

แก้ไขได้โดยชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าเสียงในแผนภูมิ และเสียงที่ครูพูดนั้นมีความสัมพันธ์กัน ขณะที่เริ่มสอนโดยใช้แผนภูมิ ครูควรเตรียมความสนใจของนักเรียนก่อน และชี้แผนภูมิพร้อมกับออกเสียงให้ชัดเจน แล้วให้นักเรียนออกเสียง ใช้การสอนและการทดสอบคู่กันไป จากนั้นจึงเริ่มใช้แท่งไม้ประกอบ ซึ่งต้องให้ชัดเจนเช่นกัน เพื่อนักเรียนจะได้สัมพันธ์เสียงกับความหมายของเสียงที่ได้ยินนั้น ด้วยวิธีการนี้อาจช่วยลดปัญหาการออกเสียงไม่ชัดเจนได้อีกประการหนึ่ง การสอนโดยใช้แผนภูมิเสียงก่อนนั้นจะช่วยให้นักเรียนคุ้นเคยกับเสียงและแก้ไขเรื่องการออกเสียงผิดใจง่ายกว่าการสอนโดยเริ่มจากแท่งไม้

2. ในการสอนเขียน เนื่องจากการสอนเขียน จะเริ่มโดยให้นักเรียนลอกตัวอักษร หรือคำตามแบบ บางครั้งจะให้เขียนเป็นประโยคโดยบอกคำศัพท์ต่าง ๆ ให้ นักเรียนจะเขียนโดยนึกถึงสิ่งที่ตนพูด และเขียนติดกันไปโดยไม่มีวรรคตอน ไม่มีการเขียนตัวใหญ่เมื่อขึ้นต้นประโยค และไม่มีเครื่องหมายจุดเมื่อจบประโยค จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องเอาใจใส่ในเรื่องนี้เป็นพิเศษ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้มีความสำคัญในภาษาอังกฤษ ดังนั้นในการสอนเขียน ครูควรเริ่มเขียนใหญ่เป็นตัวอย่าง จากตัวอักษรที่เป็นสระและพยัญชนะ นำมาประกอบเป็นคำ จากคำเป็นวลี และประโยค โดยมีวรรคตอนและเครื่องหมายที่ชัดเจน นอกจากนี้ ทิศทางการลากเส้นก็มีความสำคัญ ครูควรสาธิตวิธีการเขียนใหญ่ ในเรื่องการเขียนนี้ ดร. กาทเคนโย ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการสอนไว้มากนัก และส่วนใหญ่เป็นการสอนเขียนในระดับสูง แต่ผู้วิจัยเชื่อว่า สิ่งเหล่านี้ยังคงมีความสำคัญต่อเด็กที่เริ่มเรียนในระดับนี้ เพราะเป็นส่วนหนึ่งของภาษาที่เรียน และได้รับการยอมรับกันทั่วไป

3. การสอนโดยวิธีนี้ จะไม่มีการสรุปกฎเกณฑ์ให้นักเรียน ด้วยเชื่อว่าเมื่อนักเรียนได้เรียนโดยการลองผิด ลองถูกแล้ว นักเรียนจะสามารถสรุปเป็นกฎเกณฑ์ภายในของตนเอง (inner criteria) และทดสอบความถูกต้องของกฎเกณฑ์นั้นได้ตลอดเวลา จากแผนภูมิ จากเพื่อน หรือจากครู ดังนั้นในขั้นตอนการสอนจึงไม่มีการสรุป ซึ่งต่างจากการสอนโดยทั่วไป ครูเพียงแต่ใช้วิธีการสอนและทดสอบเท่านั้น (teach and test) แต่เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองในครั้งนี้เป็นนักเรียนในชั้นประถมศึกษา ซึ่งจัดอยู่ในระดับกัน เรื่องอายุ ความพร้อม และขีดความสามารถในด้านต่าง ๆ ยังมีจำกัด บางครั้งนักเรียนไม่มั่นใจและ

ไม่สามารถสรุปสิ่งที่เรียนด้วยตนเอง ซึ่งครูจะต้องให้เวลามากขึ้น เห็นได้จากการที่นักเรียนที่แจ้งปัญหาและความรู้สึกในท้ายชั่วโมง ทำให้ทราบว่่านักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจมากขึ้นเพียงใด แต่ครูไม่สามารถจะให้คำอธิบายหรือสรุปสิ่งที่เรียนให้ได้ เพราะจะขัดกับหลักการสอนของวิธีนี้ สิ่งที่คุณทำได้อาจเป็นการช่วยเหลือทางอ้อม ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า จะทำเมื่อมีความจำเป็น โดยใช้เวลาตอนท้ายชั่วโมงขณะที่รับฟังความเห็นของนักเรียนนั้น ให้นักเรียนบรรยายว่าได้อะไรหรือเข้าใจสิ่งใดบ้าง จากการทำให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นนี้อาจทำให้นักเรียนอื่น ๆ ได้ข้อสรุปและข้อคิดจากการเรียนในชั่วโมงนั้นโดยที่คุณไม่ได้เป็นผู้สรุป แต่จะใช้คำถามช่วยให้นักเรียนช่วยกันสรุปแทน และยังเป็น การทดสอบว่านักเรียนเข้าใจถูกต้องหรือไม่ เพื่อปรับปรุงแก้ไขการสอนในครั้งต่อไป

4. ในขั้นการฝึก หลังจากที่คุณสอนและทดสอบแล้ว จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาด้วยตนเอง โดยครูจะอยู่นอกวง คอยเฝ้าดูและให้ความช่วยเหลือ ในขั้นนี้ นักเรียนจะมีอิสระเต็มที่ในการพูด การใช้แท่งไม้ประกอบ และการชี้แผนภูมิ โดยฉลัดกับถามตอบ แต่เนื่องจากการสอนในครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกที่นำวิธีการสอนนี้มาใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 25 คน การฝึกจึงต้องแบ่งเป็นกลุ่มย่อยถึง 5 กลุ่ม เพื่อให้ทุกคนได้มีโอกาสฝึกมากที่สุด ขณะที่ฝึกนั้น นักเรียนมักจะสับสนกังวลเสียงดัง ทำให้รบกวนห้องข้างเคียง และเป็นเพราะครูไม่สามารถดูแลได้ทั่วถึงประกอบกับเป็นนักเรียนระดับต้น ซึ่งยังมีความรับผิดชอบน้อย และมีช่วงความสนใจสั้น ในบางครั้งนักเรียน จึงเล่นกันมากกว่าจะฝึกฝน ทำให้ครูต้องดูแลอย่างใกล้ชิด อย่างไรก็ตามปัญหานี้ อาจแก้ไขได้โดยอาศัยครูช่วยให้ความควบคุมกิจกรรมภายในกลุ่มย่อย เพื่อให้นักเรียนตั้งใจและใช้เวลาในการฝึกการใช้ภาษาอย่างเต็มที่

5. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ดังที่กล่าวแล้วว่า นักเรียนในระดับนี้ ยังต้องการการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด แต่การสอนโดยวิธีนี้ ครูจะปฏิบัติต่อนักเรียนในลักษณะของผู้ใหญ่ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่กับผู้ใหญ่ ตามที่สตีวิก¹ ได้กล่าวไว้ ดังนั้น

¹Stevick, "Some Basic Facts About 'The Silent Way'," p. 6.

บุคลิกภาพทางของครูจะราบเรียบ เฉย ๆ ไม่แสดงการยอมรับหรือปฏิเสธ ซึ่งเป็นผลให้นักเรียนเกิดความรู้สึก อึดอัด เคร่งเครียด เนื่องจากไม่เคยชินกับวิธีการดังกล่าว และยังขัดกับความต้องการพื้นฐานโดยทั่วไปที่ต้องการการยอมรับ เพื่อให้เกิดความมั่นใจต่อการคำชมเพื่อเป็นกำลังใจโดยเฉพาะในระยะแรก ซึ่งยังไม่สามารถปรับตัวได้ สิ่งที่ครูจะต้องระวังคือ ไม่ปล่อยให้เด็กมีความรู้สึกเช่นนี้มากเกินไป เพราะอาจทำให้นักเรียนท้อแท้ ไม่อยากเรียน ขณะเดียวกันครูสามารถช่วยได้โดยปรับบุคลิกใหม่ให้เป็นธรรมชาติ ยิ้มแย้ม มีความเป็นกันเองมากขึ้น แสดงให้ดูว่าเขาใจและเห็นใจ แต่จะไม่พูด หรือแสดงการยอมรับซึ่งจะขัดกับหลักการสอน ด้วยวิธีการเช่นนี้อาจช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนให้ดีขึ้น ลดความอึดอัดและเคร่งเครียดของนักเรียนลงได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการสอน

ในการสอนนั้น นอกจากจะดำเนินการตามขั้นตอนการสอนที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 แล้ว ยังมีข้อเสนอแนะบางประการที่ควรคำนึงถึง คือ

1. การปฐมนิเทศก่อนสอน มีความสำคัญและจำเป็นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนในระดับเด็กเล็ก คล้ายกับเป็นการทดลองหลักเกณฑ์และกติกาเบื้องต้น เพื่อให้ทราบแนวทางและเตรียมพร้อมที่จะเรียน ไม่ก่อให้เกิดความสับสนและความตึงเครียดทางอารมณ์ จากการสอนพบว่า ในครั้งแรก ๆ นักเรียนไม่สามารถสัมพันธ์เสียงจากแผนภูมิและเสียงที่ครูพูดได้ ทำให้ออกเสียงไม่ชัด แต่หลังจากครูได้ชี้แจงแล้ว นักเรียนสามารถออกเสียงและใช้แผนภูมิได้ดีขึ้นหรือในกรณีที่ครูจะพูดและให้นักเรียนตั้งใจฟัง ครูจะให้สัญญาณโดยเอามือป้องหู เพื่อเป็นการเรียกความสนใจของนักเรียนเป็นต้น

2. เนื่องจากครูสอนโดยการพูดเพียงครั้งเดียว การพูดนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ครูจะต้องพูดให้ชัด ชัดเจน และใช้หางไม่แสดงความหมายใดเด่นชัด เมื่อให้นักเรียนจำเสียงและเขียนแบบใดถูกต้อง พร้อมทั้งเข้าใจความหมายของสิ่งที่พูด ดังนั้นขณะที่ครูจะพูด จะต้องดึงเอาความพร้อมของนักเรียน และดึงความสนใจมาสู่สิ่งที่เรียนทุกครั้ง แต่ในกรณีที่เด็กโต อาจมีความจำเป็นลดน้อยลง

3. ในบางครั้งนักเรียนอาจพูดหรืออานยานคาง ครูสามารถแก้ไขได้โดยชี้แผนภูมิให้เร็วขึ้น หรืออาศัยการเคาะจังหวะ เช่น เคาะเร็วและถี่ แสดงให้รู้ว่าของพูดเร็วและกระชับมากขึ้น หรือกรณีที่ต้องการให้ขยายประโยคหรือวลีให้ยาวออกไป ครูจะเคาะจังหวะเพิ่ม เช่น ครูเคาะ 3 ครั้ง เพื่อให้นักเรียนพูดว่า "Take a rod." เมื่อครูเคาะ 4 ครั้ง นักเรียนจะทราบทันทีว่า ต้องมีคำเพิ่มอีก 1 คำเป็น "Take a red rod."

4. ในสัปดาห์แรก ครูไม่ควรคาดหวังในผลการเรียนของนักเรียนมากนัก เพราะนักเรียนยังไม่เข้าใจและไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเรียนการสอนแบบใหม่ได้ ดังนั้น การเรียนจะเป็นไปอย่างช้า ๆ และอาจไม่เป็นไปตามแผนการสอน แต่ในสัปดาห์ต่อมา ครูจะประหลาดใจที่นักเรียนเรียนได้เร็วขึ้น และระลึกถึงสิ่งที่เรียนในสัปดาห์ก่อนได้ดี เนื่องจากนักเรียนเคยชิน วัฏจักรเรียนและสนุกกับการเรียนมากขึ้น

5. ในการสอน ขณะที่ครูใช้แท่งไม้สร้างสถานการณ์และพูดเป็นแบบอย่างนั้น ครูควรพูดประโยคหรือวลีนั้นให้เป็นที่ธรรมชาติที่สุด ไม่แบ่งพูดทีละคำ หรือเป็นท่วง ๆ เพื่อให้ นักเรียนได้คุ้นเคยกับระดับเสียง จังหวะ และท่วงทำนองการพูด

6. หลังจากที่ครูพูดเป็นแบบอย่างแล้ว ครูจะเจียมเพื่อให้นักเรียนพูด ในครั้งแรก อาจให้พูดพร้อมกัน เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจ ไม่ประหม่าหรือกลัว แต่ต่อมาควรให้พูดทีละคน และพยายามให้ทุกคนได้มีโอกาสพูดถี่ๆ ให้มากที่สุด เพราะจะได้ผลดีกว่า ทำให้ครูทราบขอบเขตของของแต่ละคน และยังเป็นการบังคับทางอ้อมให้นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ครูจะไม่บังคับให้นักเรียนพูดเมื่อเขายังไม่พร้อม แต่จากการสัมภาษณ์พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการโอกาสในการพูดทีละคนมากกว่าพูดพร้อม ๆ กัน

7. เนื่องจากในชั้นเรียนปกติ มีนักเรียนจำนวนมาก ครูอาจสอนโดยจัดชั้นเรียนเป็นครึ่งวงกลม ใช้โต๊ะที่สูงพอที่จะให้ทุกคนเห็นการชี้แท่งไม้บนโต๊ะได้ ส่วนการสอนจะดำเนินไปตามขั้นตอนปกติ นักเรียนที่อยู่แถวหน้าจะมีโอกาสใกล้ชิดการเรียนการสอนมากกว่า ขณะเดียวกันนักเรียนที่อยู่แถวถัดไป จะได้เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน โดยฟังและสังเกตการกระทำของครูและเพื่อน ๆ ในบางครั้งอาจมีการสลับที่เพื่อให้โอกาสทุกคนร่วมกิจกรรมหรืออาจใช้วิธีการสอนเป็นทีม (Team Teaching) สอนทีละกลุ่มสลับกันไป และครูยังสามารถ

ครูและนักเรียนได้ทั่วถึง แต่อย่างไรก็ตาม ในชั้นฝึก ควรให้โอกาสทุกคนได้ฝึกพูดและใช้แส
ไม้ ดังนั้นในชั้นฝึกจึงควรแบ่งกลุ่มย่อยให้อยู่คนละมุมห้อง แจกแสไม้และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ฝึก
อย่างอิสระ โดยมีครูคอยเผ่าดู และในกรณีนี้แสไม้ควรมีขนาดใหญ่กว่าปกติ และมีจำนวนมาก
พอที่จะแจกให้แต่ละกลุ่มได้ฝึกหัด จากการทดลอง ผู้วิจัยใช้แสไม้ที่มีขนาดใหญ่กว่าปกติถึง
3 เท่า เนื่องจากผู้เรียนเป็นเด็กและมีจำนวนมาก

8. ก่อนการแบ่งกลุ่มย่อย ควรได้มีการชี้แจงและตกลงกติกา ก่อนในครั้งแรก เพื่อ
ให้นักเรียนทราบถึงบทบาท หน้าที่ของตนเอง รวมทั้งมีระเบียบวินัย เช่น เมื่อครูให้สัญญาณ
แบ่งกลุ่ม นักเรียนจะเข้าประจำที่ เพื่อฝึกการใช้ภาษาของตนเองเป็นแบบอย่างให้กัน และ
ช่วยเหลือกัน ไม่ส่งเสียงดังรบกวนกลุ่มอื่น ๆ เป็นต้น เนื่องจากมีนักเรียนจำนวนมาก การ
ควบคุมและรักษาระเบียบในชั้นจึงมีความจำเป็น หลังจากที่ตกลงในครั้งแรกแล้ว ต่อมาครู
เพียงแต่ให้สัญญาณเท่านั้น จะไม่พูดอีก ซึ่งสัญญาณนั้นอาจเป็นบัตรคำสั่งหรือสัญญาณตามแต่
จะตกลงกัน เพื่อใช้สื่อความหมาย

9. ในลำดับขั้นการสอน ขั้นสุดท้ายซึ่งเป็นการรับฟังความรู้ดีและความเห็นของ
นักเรียนต่อการเรียนนั้น ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้บรรยายความรู้ดีที่นึกคิด โดยมาก
ครูจะเป็นผู้ถาม แต่คำถามที่ใช้นั้นควรเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้นักเรียนพูดและบรรยาย
มากกว่าจะเป็นการตอบรับหรือปฏิเสธ และในบางครั้งนักเรียนอาจถามความหมายหรือให้
ครูสรุปกฎเกณฑ์ให้ ครูควรเลี้ยงโดยให้นักเรียนช่วยกันสรุปเอง และยังเป็นการประเมินผล
การเรียนการสอนอีกด้วย

10. ข้อเสนอแนะประการสุดท้ายสำหรับผู้สอนคือ ในระหว่างที่สอนนั้น ควรมีเพื่อน
ครูที่รู้และเข้าใจในวิธีการสอนนั้นมาสังเกต และให้คำวิพากษ์วิจารณ์การสอนเพื่อเป็นแนวทาง
ในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในครั้งต่อไป ด้วยวิธีนี้จะทำให้ผู้สอนดำเนินการไปตามขั้น
ตอนและหลักการของการสอนโดยวิธีนี้ได้ถูกต้องที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะได้มีการวิจัยในทำนองเดียวกันนี้กับประชากรที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ทาง
ภาษาอังกฤษมาก่อนอย่างแท้จริง และใช้ระยะเวลาในการวิจัยที่ยาวนานขึ้น

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานี้กับทักษะทางภาษาแต่ละด้าน

3. ควรมีการเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษ โดย "วิธีเจียม" กับการสอนควยวิธีอื่น ๆ ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

4. ควรศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านโดยใช้แผนภูมิ ซึ่งยึดหลักการใช้สีแทนตัวอักษรที่ออกเสียงเหมือนกัน เพื่อช่วยในการจำ กับการสอนอ่านควยวิธีอื่น ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย